

RADIM PASSER

3 a 1/2 ROKU *aneb*
americký sen v Česku

RADIM PASSER

3 a 1/2 ROKU
ANEB AMERICKÝ SEN
V ČESKU

R A D I M P A S S E R

3 a 1/2 ROKU *aneb*
americký sen v Česku

Maranatha - 2005

© Radim Passer, 2005

ISBN 80-239-5727-9

*Tuto knihu věnuji Pánu Bohu za zázračný způsob,
jakým změnil mé životní priority, a rovněž tak každému,
kdo bez předsudků hledá, nachází či touží poznat hodnoty,
které nás přesahují.*

P Ř E D M L U V A

Poprvé jsem se setkal s Radimem Passerem v roce 1994, když mým německým společníkům prezentoval své představy o projektu BB Centrum.

Radim již tehdy ve srovnání s konkurencí projevoval svou výjimečnost a schopnost přemýšlet v širších souvislostech s jasnými, dlouhodobě orientovanými vizemi se značným předstihem a odvahou. Blíže jsem se s ním seznámil právě v období, jež je popsáno v této knize, v době, kdy se s poznáním Boha začal jeho život od základu měnit a kdy mi nabídl místo nejbližšího spolupracovníka ve své firmě. Poznal jsem v něm člověka mimořádně vytrvalého, disciplinovaného, úžasně pracovitého, se schopností dát lidem důvěru, soustředit se na podstatné a neztrácet čas zbytečnostmi. Jeho silnou stránkou je přirozená autorita, zásadovost, schopnost vyslechnout kritiku a smysl pro fair play.

Je pro mne potěšení podílet se na řízení firmy s tak vzácným člověkem s jasnou podnikatelskou vizí a pevným žebříčkem priorit a životních hodnot, se kterými se ztotožňuji.

Ve vzájemné důvěře jsme prožili období radosti a úspěchů, ale i těžší chvílky při řešení složitých úkolů. V žádném momentě však nepřestal být jedním z několika mých nejlepších přátel. Možná právě proto jsem rukopis této knihy přečetl doslova jedním dechem. Věřím, že se stejným zaujetím budete tuto upřímnou Radimovu zpověď číst i vy, pocítíte jeho charisma a poznáte skutečné hodnoty jeho života.

Vladimír Klouda

Ú V O D

Časový úsek tří a půl roku se objevuje v Bibli několikrát. V některých případech jde o doslovné časové období, v jiných o období prorocké.

Ve Starém zákoně stojí psáno, že za věrného proroka Eliáše a odpadlického izraelského krále Achaba nepršelo v celém Izraeli po dobu faktických tří a půl let jako důsledek nevěry a odpadlictví téměř celého Izraele vůči Bohu. Podle Nového zákona trvala skutečného tří a půl roku veřejná služba Pána Ježíše Krista od Jeho křtu až po ukřižování na Golgotě. Ve Starém i Novém zákoně se v prorockých knihách Daniel a Zjevení objevují prorocká období tří a půl let představující reálné období jednoho tisíce dvou set šedesáti let podle biblické zásady výkladu prorocství, kdy jeden den rovná se jeden rok.

V mém případě šlo o doslovné období tří a půl let mého života v období od května 1998 do listopadu 2001, kdy Pán Bůh změnil můj život a naučil mne rozlišovat hodnoty dočasné, pomíjivé a hodnoty věčné. Pán Ježíš mne provedl nejtěžší životní zkouškou. Nechal mne i nadále díky mé práci prožívat „americký sen v Česku“, přesto se však něco zásadního v mém životě změnilo. Rodina, práce, služba, přátelé a záliby zůstali nádhernou náplní mých dnů. Co se ale stalo smyslem mého života? Na to přináší odpověď tato kniha, kterou právě začínáte číst.

Mé velké poděkování patří manželce Janě, jež svolila, abych se čtenářům svěřil i se společnými životními událostmi, které nás oba sice hodně bolely, ale také někam nasměrovaly...

KAPITOLA PRVNÍ

Očekávání

V restauraci U Sittů v pražských Kolodějích se konala rodinná oslava. Bylo 16. května 1998 a ten den můj tchán Vlastimil Liebl slavil své kulatiny, sedmdesáté narozeniny. Po vydařeném obědě nastala chvíle si tak trochu zapřemýšlet. Uvědomoval jsem si, jak krásné období právě prožívám. Nazval bych ho obdobím očekávání výjimečné radosti. Moje žena Jana byla v osmém měsíci těhotenství a věděli jsme, že po dlouhých letech toužebného očekávání se nám konečně narodí syn. Vybrali jsme mu jméno Max. To jméno mělo v mé rodině tradici.

Passerovi byli židovská rodina, která přišla do Čech na konci 18. století. Protože všichni židé mají své praotce Abrahama, Izáka a Jákoba, moje rodina z otcovy strany tak prý pochází z jednoho ze dvanácti Jákobových synů, a sice z Ašera. Náš první předek žijící v Čechách, jehož bylo možné dohledat v archivech, se jmenoval Abraham Passer. Následoval Jákob a po něm Max Passer – můj pradědeček. Ten už si vzal za ženu křesťanku. Jeho první syn, tedy můj dědeček, se jmenoval Maxmilián. Další prvorozený syn v řadě, můj otec, dostal jméno Maximus.

Moje maminka Marie pochází z české křesťanské rodiny z Českomoravské vrchoviny.

Já jsem se narodil v období hluboké nesvobody, během takzvaného budování socialismu. Tatínek nechtěl provokovat jménem Maximus, a proto jsem dostal jiné jméno – Radim. Můj prvorozený syn však přicházel na svět do znovu svobodné země a já jsem věděl, že otci udělám radost, když dítěti dáme jméno po něm. Jen se nám příliš nelíbil dlouhý tvar tohoto jména, proto jsme s Janou zvolili krátkou verzi Max. Bohatý český jazyk navíc nabízí libozvučné zdvojnásoběliny jako Maxík a Maxiček.

Od naší svatby uplynulo již téměř pět let a náš první potomek byl netrpělivě očekáván. Měl jsem tou dobou již zavedenou a úspěšnou developerskou firmu, která navíc již sedmým rokem nesla mé jméno – PASSERINVEST. Narození syna bylo pro mne tehdy dovršením smyslu života. Bylo mi už třicet čtyři let a jako úspěšný podnikatel jsem zákonitě přemýšlel, anebo spíše snil, jak se můj syn, až vyroste, stane mým nástupcem a povede prosperující rodinnou firmu. Uvažoval jsem i o tom, že se ještě v rozumném věku a při duševní i fyzické síle dožiju vnučat...

Když se blížilo narození našeho Maxíčka, přemýšlel jsem častěji i o Bohu. Se svou ženou jsem se seznámil před osmi roky, v tehdy euforické polistopadové atmosféře. Řekla mi tenkrát, že věří v Boha. Ačkoliv jsem vlastně vůbec nechápal, co znamená „věřit v Boha“, měl jsem z toho radost. Uvědomoval jsem si, že věřící lidé by měli mít vždy větší problém zachovat se špatně. Vědí totiž, že existuje nějaká moc, která je přesahuje, a která také posuzuje jejich pohnutky a činy. Do kostela ale Jana nechodila. Její maminka Jitka chodila do evangelického kostela, zato tatínek Vlastík v Boha nevěřil, nedovedl pochopit, že by Bůh, pokud by existoval, mohl dopustit na světě tolik zla.

Vlastík i Jitka byli biochemici a věřili evoluci. Nicméně Vlastík si jako špičkový vědec uvědomoval, že existují přírodní zákonitosti, které bereme jako fakt a které by se podle dostupných vědeckých poznatků měly chovat zcela odlišným způsobem. Například voda by svým chemickým složením měla mít teoretický bod varu při minus pětadesáti stupních Celsia! Druhou vědecky nevysvětlitelnou anomálií vody je skutečnost, že zamrzá pouze u hladiny, aby i pod vrstvou ledu mohl existovat život. Janin bratr Petr, který pracoval v mé firmě, byl také nevěřící. Mí rodiče chodili do římskokatolického kostela, stejně tak jako můj o jedenáct let mladší bratr Zbyněk a jeho žena Majka. Rovněž já jsem byl v prvních dnech svého života pokřtěn jako katolík. Sám jsem sice věřil, že nějaký Bůh zřejmě existuje, ale neměl jsem s Ním žádný vztah. Byl jsem přesvědčen, že budu-li se slušně chovat k lidem kolem sebe, Bůh mě jistě jednou vezme do nebe. Do nebe? Neměl jsem o něm vlastně vůbec žádnou představu. Bibli jsem do té doby nikdy nečetl a o teologii jsem se nijak nezajímal...

KAPITOLA DRUHÁ

Benátská retrospektiva

Následující týden onoho roku 1998 jsem s částí své firmy odjel na několikadenní výlet do severní Itálie – do Benátek a do velkého vodního parku v Lignanu. Chtěl jsem tím navázat na firemní tradici společných dovolených z první poloviny devadesátých let.

Když jsem tehdy v sobotu 23. května po výtečném obědě ve skvělé italské restauraci seděl v gondole a projížděl se proslulými benátskými kanály, znovu jsem si připomínal – jako už poněkolikáté po listopadové revoluci při pobytu v zahraničí – jak jsme vlastně žili v minulém režimu. Kým jsem chtěl být? Úspěšným obchodníkem? No, úplně původně jsem snil, že se stanu slavným fotbalistou...

Určitě jsem měl talent, ale scházelo mi to, co je k nadání nezbytné přidat – cílevědomě na sobě pracovat. Musel jsem si přiznat, že v době, kdy se rozhodovalo o budoucí kariéře mladého, snad i nadějného fotbalisty ligového dorostu pražských Bohemians, tedy přibližně v době mých osmnáctin, jsem se choval úplně naopak, než by bylo třeba. Naučil jsem se kouřit, začal jsem pít alkohol. Společnost mi dělali kamarádi, jejichž prioritou byly mejdany a hospodský život. Často jsem po tréninku přicházel domů opilý a rodiče začínali mít odůvodněně pocit, že mladý, nadějný sportovec zvolil poněkud svérázný přístup k dosažení kariéry špičkového fotbalisty. Výsledky na sebe nedaly dlouho čekat.

V Bohemce mi řekli zcela po právu, ať si nejdřív srovnám v hlavě, co vlastně chci, a teprve potom ať znovu začnu chodit. Místo abych šel do sebe, ještě víc jsem se upnul na lidi, kteří ke svému hospodskému štěstí už žádný sport nepotřebovali. Chodil jsem do čtvrtého tedy maturitního ročníku gymnázia a rodiče si o mne dělali vcelku oprávněně starost.

Já jsem však měl vlastního rozumu dost. Zvláště po několika pivech jsem měl o své budoucnosti jasno. Mí skuteční kamarádi nemohli pochopit, jak jsem se mohl tak rychle změnit. Do svých necelých osmnácti let jsem se téměř nedotkl alkoholu ani cigaret. Dobře jsem se učil, výborně mi šla matematika, měl jsem dar „sloní“ paměti, organizačních schopností a umění uvažovat v souvislostech. Já jsem však ve svém „vypatlaném“ způsobu života pokračoval dále.

V tu dobu jsem s podobně nastavenými spolužáky občas chodil na různé taneční plesy. Náš způsob života se nám stal drogou. Rodiče však nechtěli kapesným podporovat mé nové koníčky. Ale cigarety a alkohol stojí peníze! Proto jsme občas šli v oranžových uniformách zametat ulice, abychom si vydělali padesátikorunu za půl dne. Jenomže my jsme chtěli přijít k penězům i snadněji, a tak jsme několikrát na plesích kradli peníze z odložených kabelek! Jednou mě a kamaráda chytili. Byl jsem souzen a dostal jsem podmíněný trest. Bylo to jen dobře. Uvědomil jsem si, že to, co jsem dělal, byla lumpárna. Byl jsem rád, že jsem vůbec směl k maturitě. Styděl jsem se za sebe. Zklamal jsem rodiče, kteří se mne vždy snažili dobře vychovat. Do Bohemky jsem se již nevrátil a fotbal jsem hrál pouze nepravidelně v nižších soutěžích, jako je divize a pražský přebor.

Na jaře roku 1982 jsem odmaturoval a po úspěšně složených zkouškách jsem byl přijat na stavební fakultu ČVUT v Praze. Ke stavařině jsem však tenkrát neměl žádný vztah, nedovedl jsem si představit, že bych v tomto oboru pracoval v nějakém socialistickém podniku. Jinými slovy: našel jsem si školu, kam byla slušná šance se dostat. Rodiče měli odpor ke komunismu, nebyli ve straně, nijak se neangažovali a já jsem nikde neměl žádnou protekci. Nechtěl jsem ale riskovat nedostat se na vysokou školu a muset jít na dva roky na vojnu do „lidově-demokratické“ armády. Navíc jsem si vybral obor, kde byl předpoklad, že stavebních výkresů bude méně. Studium jsem si prodlužoval. Nebyl jsem ochoten se příliš učit, neviděl jsem smysl zapojit se do pracovního procesu v „rozvinutém socialismu“. Brigádami jsem si přivydělával peníze, protože otec s matkou vcelku pochopitelně odmítali být jen kapesným financovat můj zahálčivý způsob života.

Zkoušel jsem i „podnikání“. V tehdejším režimu se však nedalo podnikat legálně. Vždy jsem dostal nějaký nápad a některého ze svých četných kamarádů jsem nadchl ke spolupráci. Například jsme nechávali

potisknout mikiny a ty jsme prodávali. Obchodoval jsem také s ruským kaviárem.

Všechny peníze, co jsem vydělal, jsem ovšem stačil taky hned utratit. Vyhovovala mi moje soběstačnost. Vyhýbal jsem se jakékoliv vážné známosti. Děvčata se mi pochopitelně líbila, ale nechtěl jsem se vázat. Měl jsem teorii, že vážnou známost chci mít až s tou, kterou si vezmu za ženu. A oženit se – na to bych musel stát zcela na vlastních nohách. To jsem však tehdy rozhodně nestál...

Přišel podzim roku 1987 a s ním i poměrně zásadní změna v mém životě. Studoval jsem už šestým rokem na stavební fakultě, když jsem postoupil do třetího ročníku. Bylo mi čtyřicet a pomalu mi docházelo, že mistrovství světa ve fotbale se bude hrát už asi navždy beze mne. Navíc se můj tehdejší styl života začal podepisovat i na mé postavě. Naštěstí jsem si uvědomil, že je nejvyšší čas něco změnit. Jeden z mých nejlepších kamarádů byl Vláďa Šimek, kluk, který to se mnou myslel vždycky dobře. Hodně mi fandil ve fotbale a já jsem jej navíc velice frustroval tím, jak jsem promrhával svůj talent. Vláďa byl také sportovec, ale na rozdíl ode mne měl věci v hlavě srovnané. Již několik let posiloval a já jsem musel uznat, že to na jeho postavu mělo skvělý vliv. Rozhodl jsem se proto, že začnu také.

Nadchl jsem další své dva kamarády, rovněž začátečníky. Zajistili jsme si malou sklepní sídlištní posilovnu. Po prvním tréninku jsem měl týden svalovou chřipku... Nevzdal jsem se. Ve třech jsme začali chodit posilovat pravidelně. Nejdříve třikrát týdně, pak i častěji, pětkrát šestkrát týdně. Posilování ovšem vyžaduje také zásadní změnu stravy. Možná i to způsobilo, že jsem brzy chodil do sklepa už jen já sám... Sestavil jsem si jídelníček a ten jsem striktně dodržoval – například jsem přestal jíst tučné vepřové maso a eliminoval jsem živočišné tuky. Mými idoly už nebyli jenom Pelé, Maradona a Zico, ale stal se jím navíc Arnold Schwarzenegger.

Brzy jsem přestal kouřit. Skončil jsem rovněž s pivem a tvrdým alkoholem. Víno jsem pil pouze občas. Na mou životosprávu to mělo velmi kladný dopad a brzy jsem pozoroval, že se postava mění k lepšímu. Měl jsem vždy poměrně silné nohy, ale hrudník a paže bývaly slabší.

Když jsem začínal cvičit, nezdvihl jsem v „benchi“ ani čtyřicet kilogramů. Po více jak roce poctivého cvičení ve sklepech jsem mohl začít chodit

do opravdové posilovny na pražském Pankráci. Na „bench“ jsem se dostal již na sto kilo a dřep jsem dokázal udělat se stopadesátikilovou činkou.

Neměl jsem však ambice věnovat se závodní kulturistice. Kolem sebe jsem viděl, že tenhle sport s sebou nese užívání anabolik, s nimiž jsem nechtěl mít nic společného. Mým sparingpartnerem se stal Honza Malík a brzy začal patřit mezi mé dobré kamarády. Honza občas šel i na závody, a proto pro mne bylo velmi motivující cvičit právě s ním. Vystudovaný zemědělský inženýr pracoval s hovězím dobytkem a na jeho oblečení se to dalo docela dobře poznat... Další kluk, se kterým jsem trávil hodně času, byl můj kamarád Petr Speychal. Měli jsme dost společných zájmů. Na rozdíl od jiných kluků Petr velice bedlivě dodržoval životoprávu. Vůbec nepil alkohol a dokázal dlouhodobě zachovávat denní režim. Nedostal sice do vínku takové předpoklady jako jiní, ale svým úsilím to dokázal vyrovnat. Protože jeho snaha mohla někdy působit poněkud křečovitě, stával se občas terčem nárážek a nebylo mu to příliš po chuti. Nepatřil k lidem, kteří si dokáží udělat legraci sami ze sebe. Byli jsme dobří kamarádi a trávili jsme spolu hodně času. I když to dal málokdy najevo, věděl jsem, že mu je nepříjemné, když si z něho někdo utahuje, a proto jsem se sám toho střežil. Posilování se tedy stalo mým novým koníčkem. Věřil jsem, že změna životního stylu mi může pomoci vrátit se znovu k fotbalu.

V létě roku 1988 jsem začal opět trénovat. Naneštěstí jsem si při jednom přátelském zápase ještě během letní přípravy svou vlastní hloupostí utrl kolenní vazy a poškodil meniskus. Po několika neúspěšných pokusech znovu začít, jsem v červnu 1989 absolvoval operaci, která však nevyřešila problém utrženého kolenního vazy. Se závodním fotbalem tak byl definitivní konec...

Pár týdnů před touto operací, konkrétně na jaře roku 1989, jsem byl nucen ukončit svá vysokoškolská studia. Studoval jsem již sedmým rokem a „dotáhl“ jsem to do třetího ročníku. Když jsem pak na konci zimního semestru nedostal jeden zápočet, znamenalo to definitivní konec mým studiím na ČVUT.

Bylo mi více než pětadvacet let, nic jsem neměl, ničím jsem nebyl a sportovní kariéra byla v troskách. Bavilo by mne podnikat, ale v tehdejší režimu to nebylo možné. Navíc mi hrozilo, že budu muset nastoupit na dva roky na vojnu! Mou největší starostí v té chvíli proto bylo zajistit si modrou knížku anebo alespoň odklad, tedy buď jak buď se za

každou cenu vyhnout vojenské službě. Tu jsem za socialismu považoval za dva roky ukradeného života. Kamarád Petr Speychal mne seznámil s člověkem, schopného za určitý finanční obnos zajistit odklad výkonu vojenské služby vzhledem k mému nemocnému kolenu. První problém byl tedy vyřešen. Ale jak naložím se svým životem? Co budu dělat a čím se budu živit?

Můj tatínek vždy věřil, že „bolševik jednou zatroubí na odchod“. Já sám jsem však v té době, na jaře roku 1989, žádnou takovou změnu na obzoru neviděl. Věděl jsem, že rodiče by určitě měli pochopení, kdybych emigroval. Můj na rodičích před lety „vymodlený“ bráška již dospíval a časem by mohl za mnou. Uvědomoval jsem si však, že na konci osmdesátých let je na Západě již podstatně těžší začínat od nuly a hlavně s nulou. Rozhodl jsem se proto, že se nejdřív pokusím vydělat nějaké peníze doma v Čechách, abych měl s sebou do začátku alespoň několik tisíc dolarů. Dostal jsem nápad, že budu západním turistům, především německým, a řidičům zahraničních autobusů prodávat ruské šampaňské. Věděl jsem, že je z jejich strany o toto zboží, které se tenkrát navíc obtížně shánělo, velký zájem.

Tou dobou jsem se kamarádil s Davidem Kůstkou. Byl sportovec, dělal moderní pětiboj, dokonce byl i v reprezentaci. Spolu jsme jezdili do ruských vojenských základen pro kaviár a ten jsme pak v Praze prodávali. To však nebyl obchod na vytvoření úspor. Davidovi jsem řekl o svém nápadu se šampaňským a nadchl jsem jej pro to. Celý nápad byl však časově náročnější a znamenal shánět nedostatkové ruské šampaňské ježděním po celých Čechách. Pro mne to znamenalo omezení tréninků, avšak pro Davida jako vrcholového sportovce to nebylo možné. Neměl jsem vlastní vůz. Problém jsem vyřešil tak, že jsem si na inzerát půjčil za dva tisíce měsíčně automobil Žiguli-combi.

V létě roku 1989 jsme začali takto „podnikat“ v tehdy ještě totalitním režimu. Postupně jsme podle poptávky zahraničních turistů rozšiřovali sortiment. K šampaňskému a kaviáru jsme přidávali cigarety, skleněné figurky, uherák, pražskou šunku a další. Začali jsme vydělávat každý padesát tisíc korun měsíčně, což byly tehdy velké peníze. V říjnu 1989 jsme dokonce vydělali každý přes sto tisíc korun. David však musel také trénovat. Proto jsem k sobě ještě někoho potřeboval. Petr Speychal stál vždycky hodně o to, aby mohl se mnou něco podnikat, proto jsem mu to nabídl. Tak si mohl také on přijít na pěkné peníze.

Poprvé ve svém životě jsem řadu měsíců vydělával tolik, že jsem byl schopen něco ušetřit. Do té doby třeba takový barevný televizor nebo video byly pro mne nedosažitelné věci. Půjčený vůz jsem mohl vrátit. Za čtyřicet tisíc korun jsem si koupil své první vlastní auto – ojetou volhucombi. Bylo veliké, prostorné a jeho největší předností byla neuvěřitelná spotřeba snad sto litrů na sto kilometrů. Do toho přišel listopad '89. Nečekaně, se zcela úžasnou atmosférou. Totalitní režim se hroutil a mně začalo docházet, že podnikání doma už bude naprosto legální. Už nebudu muset nikam odcházet! Vždycky jsem chtěl v životě něco dokázat a teď bude příležitost nejspíš doma v Čechách...

Pod nádherným azurově modrým italským nebem se gondola vrátila zpět do přístaviště a před námi byla již poslední část prohlídky Benátek. Na druhý den nás čekala osm set kilometrů dlouhá cesta domů auty a já jsem se proto rozhodl, že si po včerejším flámu na místní diskotéce dnes večer půjdu dříve lehnout, potřeboval jsem se před cestou vyspat. Těšil jsem se už na Janu. Datum narození Maxíčka se rychle přibližovalo a já jsem měl tak trochu výčitky, že jsem od ženy příliš daleko...

KAPITOLA TŘETÍ

Narození Maxička

Ještě ten den, co jsem se vrátil z Itálie, jsem šel večer k sobě do kanceláře, abych dokončil jeden obchod. Janě však nebylo nějak dobře, a tak nazítří odjela za svým lékařem do motolské nemocnice, kde se měl Maxiček narodit. Právě jsem skončil poradu, když mi zazvonil telefon. Ozvala se žena: „V pátek mi budou vyvolávat porod, protože mám příliš vysoký tlak. Zítra už proto nastupuju do porodnice...“

Ujistil jsem Janu, že se nemusí ničeho obávat, že vše dobře dopadne, že se na Maxička strašně těším. Ještě jsem dodal, že v šest podepisuju nějaké smlouvy a pak hned spěchám domů.

Ta velká událost, nejdůležitější z celého mého dosavadního života, je mnohem blíží, než jsem čekal. Jana ale bude rodit již v 35. týdnu!

Druhý den ráno jsem ji odvezl do porodnice v pražském Motole. Svěřil jsem ji do péče sympatického doktora Chmela, se kterým jsme se během Janina těhotenství spřátelili. Pan doktor nás uklidnil, že narození dítěte na konci osmého měsíce těhotenství by nemělo být vůbec nijak problematické či riskantní. Zrušil jsem část svého čtvrtletního programu a celý páteční.

Na pátek jsme měli domluven podpis dvou nájemních smluv. První etapa našeho klíčového projektu BB Centrum se chýlila ke kolaudaci. Tahle moderní kancelářská budova na nepřehlédnutelném místě u hlavní pražské magistrály v Praze 4 se má stát sídlem předních světových společností. Smlouva s firmou Hewlett-Packard již byla podepsána a smlouvy s 3M a společností General Electric se měly podepsat právě tento pátek. Požádal jsem Petra Fantu, který v mé firmě pracoval na onom projektu, aby tyto smlouvy podepsal místo mne. Petr měl mou plnou

důvěru a ředitelé obou firem měli pro nenadálou situaci plné pochopení. S Janou jsme byli už předem domluveni, že budu u porodu. Obrovsky jsem se těšil. Maxíček se měl narodit 29. května 1998. To datum se mi moc líbilo, neboť sám jsem se narodil 29. září 1963.

Od začátku roku 1998 jsem se kromě práce ještě velmi intenzivně věnoval sportu. Na konci předešlého roku jsem vážil 115 kilo a bylo mi jasné, že nutně musím ještě něco shodit. Měl jsem sice nějakou svalovou hmotu, ale také dost tuku. Svě práci jsem musel často věnovat i dvanáct hodin denně. Pokud jí bylo moc, první, co jsem vyškrtl z diáře, byl sport. To ovšem vždycky znamenalo, že jsem nabral na váze. Po nějaké době jsem se zdravě naštvál a začal sportem nějaká kila shazovat. Takovýchto období jsem během svého v té době téměř sedmiletého podnikání prošel několik. Nyní jsem právě jedno z nich končil. Od začátku roku 1998 jsem každé ráno půl hodiny zostra běhal a navíc jsem šestkrát týdně chodil v poledne do posilovny. Do poloviny května jsem se tak dostal na váhu devadesáti osmi kilogramů a moje postava měla doposud asi nejlepší proporce. Chtěl jsem i takto přivítat narození svého syna a být přitažlivý pro Janu. Ale abych byl upřímný, přitažlivý jsem chtěl být i pro jiné dívky...

Tuhle svou slabost jsem však před ženou pečlivě tajil, vždycky jsem dělal vše pro to, aby se o ničem nedozvěděla. Po té, co se nám po téměř čtyřech letech podařilo čekat miminko, jsem se zařekl, že už manželce nebudu více nevěrný. Přesto jsem tento svůj vnitřní závazek zcela nedodržel, i když jsem si uvědomoval, že jedním špatně. Janu jsem hluboce miloval. Byla vlastně mou jedinou vážnou známostí a životní láskou. Nikdy bych ji neopustil - v tom jsem měl naprosto jasno. Přesto jsem si hloupě po chlapsku myslel, že mužský zahýbat může, že to je v dnešní době vlastně zcela normální. Zároveň jsem však dobře věděl, že se to Jana nikdy nesmí dozvědět. Ublížil bych jí tím a to jsem rozhodně nechtěl. Navíc jsem stále silněji cítil, že jedním špatně. Trochu jsem přemýšlel o Bohu a bylo mi jasné, že takové počínání mi nikdy nemůže schválně.

V pátek 29. května jsem po ránu opět doma běhal na svém běhacím pásu od Technogymu. Dal jsem si sprchu a ke snídani jako obvykle proteinový koktejl. Netušil jsem, kolik času v porodnici strávím, s Janou

jsem byl domluven, že přijedu ráno v devět. Sbalil jsem si tedy s sebou proteinové tyčinky a vodu. A pak mne napadlo, že bych se měl pomodlit, což jsem vlastně nikdy nedělal. Řekl jsem přibližně tohle: „Pane Bože, prosím tě, aby dnes všechno dobře dopadlo, moc tě o to prosím. A slibuji ti, že už nechci být více své ženě nevěrný. Děkuji ti. Amen.“

Chtěl jsem něco, na čem mi mimořádně záleželo. Proto mi najednou došlo, že bych se měl obrátit k Bohu, se kterým jsem si zatím žádný vztah nebudoval. Uvědomil jsem si, že jsem také něco slíbil...

Vzápětí jsem nasedl do svého dvanáctiválce BMW sedmičkové řady a odjel do porodnice.

Janě už odtekla plodová voda a za necelou hodinku se dostavili první kontrakce. Byla velice ráda, že jsem s ní. Porod probíhal vcelku hladce a větší bolesti se dostavili až necelou hodinu před závěrečnou fází. Pomáhal jsem Janě především psychicky, ostatně nic jiného vlastně ani muž dělat nemůže. Ve 13.25 byl náš drahý Maxiček na světě. Vážil 2,30 kilogramu a měřil 45 centimetrů. Hned se mi moc líbil. Pár minut po porodu se stačil představit tím, že dvakrát počural sestřičku! Narodil se však o pár týdnů dříve, a tak putoval do inkubátoru, kde byl až do rána. Jana celý porod statečně zvládala, nyní ji lékaři nechali odpočívat. Zůstali jsme spolu sami na jednom z porodních pokojů.

Drželi jsme se za ruce a prožívali jsme krásné a obyčejné lidské štěstí. Po chvílce se však žena vylekala: „Já krvácím!“ Odkryl jsem pokrývku a spatřil jsem kaluž krve. Ihned jsem vyběhl a zavolal personál. Nastala blesková akce první pomoci. Po krátké chvíli krvácení zastavili. Jana dostala infuzi. Avšak byla velice zesláblá, vždyť po porodu, který je pro každou ženu vyčerpávající, přišlo silné krvácení. Naštěstí bylo nebezpečí zažehnáno. Jana zůstala na porodním pokoji až do večerních hodin. Byl jsem stále u ní. Potřebovala se prospat a já jsem tak měl opět čas přemýšlet...

Už jako desetiletý kluk jsem si vysnil, že budu skvělým fotbalistou a k tomu budu mít krásnou ženu, hodně dětí, dům svých snů – ano, to vše bylo součástí mých představ. Dnes jsem většinu toho měl, jen kariéru fotbalisty jsem zaměnil za úspěšné podnikání. Jak jsem si představoval ideální dívku? V tom jsem měl již od svého náctiletého věku jasno! Měla být krásná a štíhlá modrooká blondýnka. Že by bylo dobré, aby

byla alespoň o pět let mladší než já, to mi začalo docházet až po dvacítce. Chtěl jsem dívku, která bude vidět své poslání v rodině, při výchově našich dětí a v domácnosti. Měla by to být láska na celý život. Vysnil jsem si ji dávno, ale ve skutečnosti jsem začal vážně přemýšlet o tom, si dívku skutečně najít, až po listopadové revoluci. Měl jsem již alespoň vlastní ojeté auto – místo „úsporné“ volhy jsem si koupil třináct let starou a přesto krásnou Ford Granadu ve zlaté metalíze – a s kamarádem Honzou Malíkem jsme měli pronajatý byt od jeho sestry v Praze na Roztylech. Věděl jsem, že jsem schopný si peníze na živobytí vydělat. Jinými slovy – plnil jsem všechny podmínky k tomu, abych se mohl zodpovědně vázat.

Většinu života jsem bydlel na pražském Spořilově a tam jsem měl také nejvíce kamarádů. Chodil jsem tam často po tréninku v posilovně na jídlo do nově otevřeného snack-baru.

Jednou jsem právě tam spatřil krásnou blondýnku. Vysoká právě akorát, byla štíhlounká a dobře stavěná. Všiml jsem si, že po mne také kouká. Nepatřil jsem však mezi kluky, kteří ihned vyrazí. Vždycky jsem musel vědět, že dotyčná o mne také stojí. Onen podvečer proběhl pouze oční kontakt. Při dalších návštěvách jsme se už na sebe začali usmívat. Asi po dvou týdnech jsem jí poslal skleničku Martini. Zaslechl jsem pouze postesknutí: „Pošle mi skleničku a zase nic...“

Do té doby byla nemalá část mých známostí vždycky jen na jednu noc. Nedá se tedy rozhodně říci, že bych byl stydlivý. Proč jsem si v tomto případě dával tolik na čas, jsem možná ze všech nejméně chápal právě já sám... A tak jsem si jednoho večera řekl, že tentokrát svou blondýnku už určitě oslovím, jen aby tam byla! Přišel jsem do snacku a ulevilo se mi. Seděla tam jako jindy se stejnou kamarádkou. Vymyslel jsem taktiku pozvat obě dvě na svou oblíbenou diskotéku do Srdíček v centru Prahy. Objednal jsem si pití a vyrazil k dívkám. Krásně jsme se s blondýnkou na sebe usmáli a já jsem beze slova zamířil k toaletě. Tam jsem si ale řekl: Ty vole, z čeho jsi tak nervózní, a cestou zpět jsem už obě dívky oslovil: „Dobrý večer, můžu vás pozvat dnes večer do Srdíček?“

Moje dívka mi s úsměvem odpověděla: „No konečně!“ Dozvěděl jsem se, že se jmenuje Jana a kamarádka je její sestřenice Markéta. Jana už o mne věděla poměrně dost. Domluvili jsme se, že se dojdou převléknout a za chvíli se sejdeme. Když jsem se vrátil, čekala tam pouze Jana. Markéta taktně vyklidila pole...

Jana byla úžasně příjemná a sympatická, díky svému temperamentu byla také zábavná. Já jsem zvláště ocenil, že byla i velice přítulná. Konec konců znali jsme se už celý měsíc, jenom jsme spolu do dnešního večera nepromluvili. Jana byla čerstvá sedmnáctka a mne bylo šestadvacet let. Ještě ten první večer mi došlo, že by to mohla být právě ona dívka, s níž bych chtěl zestárnout. Potkala nás oboustranná láska na první pohled... Jana byla určitě tou nejhezčí dívkou, kterou jsem v životě potkal. Svěřila se mi, že do snack baru chodila celý měsíc jenom kvůli mně. Začínala už váhat, jestli to má vůbec ještě cenu. Naštěstí mělo.

Druhý den ráno pro mne přijel David Kůstka, protože jsme vyráželi za obchody. Představil jsem mu Janu. Vysadili jsme ji doma na Spořilově a Jana se rozloučila: „Čau, Arnold.“ Ještě večer jsem ji stačil seznámit s tím, že Arnold je mým velkým oblíbencem. Krátce na to viděl Janu Petr Speychal, když ji ještě osobně neznal, někde na zastávce autobusu a pak mi hlásil: „Ty vole, já dneska potkal na zastávce tak špičkovou buchtu, to bys čuměl!“ Jenom jsem se pousmál.

S Janou jsme začali prožívat krásné první dny, týdny a měsíce naší známosti. Užívali jsme si zamilovanost, která časem přerostla v lásku...

Krátce po našem seznámení jsem začal pracovat pro pana Skalu.

Václav Skala kdysi emigroval do Německa, usadil se tam a začal podnikat v oblasti nemovitostí. Byl velmi úspěšný a patřil mezi známé podnikatele ve Stuttgartu. Na jaře roku 1990 založil firmu v Praze a při mé návštěvě Stuttgartu projevil okamžitě zájem, abych pro něho dělal. Při našich společných cestách jsem měl možnost poprvé v životě řídit vozy Jaguar a Rolls-Royce...

S Janou jsem pana Skalu seznámil neplánovaně právě na diskotéce v Srdíčkách. Náhodou jsme se tam uviděli. Pan Skala přišel Janou nezpozorován představit se k našemu stolu. Podal Janě ruku a řekl: „Dobrý večer.“ Jana ponořena do rozhovoru se sestřenicí Markétou teprve teď zjistila, že je někdo u našeho stolu a odpověděla mu: „Čau.“ Vzápětí se dozvěděla, že to je můj šéf, se kterým si vykám...

V srpnu 1990, když jsme se vraceli z dovolené v severní Itálii ještě společně s Davidem a jeho ženou Giselou, jsme zrušili naši granadu. Na cestě od Tábora nám u obce Olbramovice nepochopitelně vyjelo auto z vedlejší silnice. Srážku nebylo možné odvrátit. Stačil jsem však

naprosto intuitivně pohnout volantem, a tak jsme starou škodovku ne-nabrali na středový sloupek, ale doslova jsme jí odřízli předek vozu. Tam má stará škodovka naštěstí pro tento případ kufr. Sami jsme jako-by zázrakem zůstali také na silnici. Dodnes jsem přesvědčen, že mírný podvědomý pohyb volantem zachránil život dvěma mladým lidem, kteří ve škodovce seděli. Odnesli srážku pouze lehčími zraněními. My jsme byli předpisově připoutáni. Těhotná Gisela se pouze lekla, Jana a David to odnesli jen pohmožděninami. V okamžiku nehody jsme mohli jet rychlostí okolo devadesátky. Aniž bych si to tehdy uvědomil, díky Bohu za jeho ochranu všech účastníků nehody!

Byl jsem tedy opět bez auta. Naštěstí mi dal pan Skala k dispozici služební favorit, takže jsem měl znovu čím jezdit. Od strýce, který odešel do domova důchodců, jsem získal malou garsonku v pražských Strašnicích. V průběhu roku 1990 jsme si ji přestavěli na náš první úžasný byt. Díky vyššímu stropu jsme si v části obývacího pokoje zřídili ložnici v patře. Pod ní jsme měli sezení a v rohu místnosti malou posilovnu, kterou jsem však po čase přebudoval na minipracovnu.

Do úprav bytu jsme vložili všechny naše peníze, tedy mou hotovost, vyplacenou pojistku za zničené auto a Janiny úspory, které uvolnili její rodiče. Od konce roku 1990 jsme tak už žili s Janou spolu, ačkoliv jí ještě nebylo ani osmnáct. Práce pro pana Skalu mne naplňovala, byla to pro mě velká škola. Byl jsem o mnoha zákonitostech úspěšného podnikání přesvědčen ve svém nitru, ale za minulého režimu nebyla šance si je ověřit v praxi. A právě toto „ověření“ jsem získal prací u pana Skaly. Jana byla také ráda, že pracuji v tak solidní firmě. Pro mne to ovšem znamenalo výrazný finanční krok dolů. Zvykl jsem si už na vyšší příjmy a teď jsem se musel naučit vycházet s deseti tisíci korunami měsíčně. Nebylo to jednoduché, ale šlo to. Jana totiž nebyla vůbec náročná na finance a ani taková situace nám nemohla zabránit prožívat náš příběh lásky. Neměl jsem vlastně jiné ambice než pracovat pro pana Skalu, který mi navíc přenechal tříprocentní podíl ve firmě. Nicméně v letech 1990 a 1991 se pouze investovalo, takže o žádných ziscích nemohla být ani řeč. Avšak na jaře roku 1991 mne vzal pan Skala i s kolegou z pražského týmu na nádhernou dovolenou do Severní Ameriky.

Tato tradice patřila ve firmě pana Skaly k oblíbeným motivačním programům pro zaměstnance. Přirozeně se to týkalo tehdy jeho německé

firmy. Nás dva vzal s sebou proto, že jsme stáli u zrodu jeho české po-
bočky. Navštívili jsme tehdy skutečně skvostná místa.

V Los Angeles jsme bydleli v Beverly Hills v hotelu Regent Beverly
Wilshire, přímo na konci slavné ulice Rodeo drive, kde se točil legen-
dární film *Pretty Woman*. Přes San Diego a mexickou Tijuanu jsme se
přesunuli do Las Vegas, kde jsme bydleli ve zbrusu novém hotelu Mirage.
Měl 6 000 lůžek, magickou show Sigfried and Roy a byl novým hitem
ve městě hazardu. Další naší zastávkou se stalo malebné San Francisco
s ubytováním v nejslavnějším hotelu ve městě – Fairmont. Nakonec nás
čekalo Toronto s výletem na nejvyšší stavbu světa CN Tower a zastávkou
u niagarských vodopádů. Přiletěl jsem domů nadšený, krátce po revolu-
ci nebylo v Čechách obvyklé, že by se člověk podíval na takováto pěkná
místa. Všichni jsme byli panu Skalovi vděční za krásnou dovolenou.

Avšak na konci roku 1991 se situace vyvinula tak, že jsem založil
svou vlastní firmu. S panem Skalou jsme ovšem zůstali přátelé. Jana měla
z podnikání na vlastní účet trochu obavy. Vše se ale od počátku vyvíje-
lo žádoucím směrem – obchody se dařily a dokázal jsem zajistit kvalitní
tým spolupracovníků. Již v polovině roku 1992 nás bylo patnáct. Pro mě
bylo však poměrně složité najít správnou rovnováhu mezi časem věnova-
ným práci a své přítelkyni Janě, která se měla stát mou ženou. Pracovní
vytížení jsem se snažil kompenzovat o víkendech a při společném cestová-
ní na zajímavá místa. Jana byla vždy pohodou a teplem našeho domova.
Oba jsme však byli impulzivní, a tak někdy pohoda přerostla v „Itálii“.

Na konci roku 1992 nám již byla naše garsonka malá a rozhlíželi
jsme se po jiném bydlení. Na sklonku předchozího roku se mi podařilo
koupit od restituenta pana Pražáka tři funkcionalistické domy na veli-
ce pěkném místě pražských Vinohrad v ulici Nad Petruskou v blízkosti
známého parku Grébovka. Jeden z těchto domů měl v nejvyšším patře
krásnou obrovskou terasu s úchvatným a zcela volným výhledem na
Prahu. Do toho místa jsem se zamiloval. Přivedl jsem tam Janu, kterou
jsem zatím nezasvětil do svých plánů kompletně zrekonstruovat jinak
docela sešlý objekt. „Tak tady bych si přál, abychom jednou bydleli.“

Jana odpověděla: „Tady jo?!“ Nedovedla si zatím představit oprá-
vený dům po rekonstrukci a náš nový byt na místě tehdy odpudivé do-
movní prádelny. V polovině roku 1992 jsme si otevřeli kanceláře firmy
v přízemí onoho domu. Rekonstrukce bytu v posledním patře se však
mohla uskutečnit až v roce 1994. Proto jsme se na přechodnou dobu

přestěhovali do pražské vilové čtvrti Rokoska, kde se nám podařilo získat v jedné činžovní vile pěkný stometrový byt.

Tím, že jsme byli zvyklí na „rozlehlou“ garsonku, nám nyní připadalo, že máme spoustu místa. Bylo to na konci roku 1992, když se mě jednoho dne Jana zeptala: „Neměli bychom s naším vztahem už něco udělat?“ Došlo mi, že spolu téměř tři roky chodíme. Hned jsem se rozhodl: „OK, tak se v červnu vezmeme, ať je to hezká svatba v době, kdy je pěkně teplo. A potom pojedeme na svatební cestu na Havaj.“ Naplánovali jsme termín obřadu na pátek 25.června 1993.

Jana chtěla, ať se hned na našem glóbusu podíváme, kam chci, abychom letěli na svatební cestu. Zeměpis byl jeden z mála předmětů, snad kromě tělocviku a matematiky, které byly opravdu mým koníčkem. Obratem jsem ukázal na téměř neviditelné ostrůvky uprostřed Tichého oceánu. „Tak na takové prtky já nejedu,“ s nadsázkou poznamenala Jana. Nakonec se ale dala přesvědčit.

Svatba se konala na Staroměstské radnici a hostina na Barrandovských terasách. Svatebčané jeli v koloně snad osmnácti aut. Můj kamarád Ruda Blažek, tehdejší šéf městské policie, nám pomohl s cestou kolony po zacpané Praze. Dostali jsme také od něho pěkný dárek. Byli jsme s Janou k sobě připoutáni skutečnými železky! Nijak nám ale nevdala, to už jsme odjížděli ze Staroměstského náměstí na Barrandov, kde nám slíbil železka sundat. Cestou však došlo k drobné nehodě, takže druhá část kolony aut dorazila na Barrandov asi s hodinovým zpožděním. Protože jsem vážil zhruba dvojnásobek toho, co Jana, bylo jasné, kdo koho musel hned na samém začátku našeho manželství následovat...

Za dva dny jsme odlétali do Honolulu. Na proslulé pláži Waikiki jsme měli připraveno novomanželské apartmá v hotelu Regent. Havajskými ostrovy jsme byli okouzleni. Bylo to nejhezčí místo, jaké jsme do té doby viděli. Prožili jsme tam nádherných osm dní. Na zpáteční cestě jsme se zastavili na několik dní v Beverly Hills, kde jsme bydleli opět v hotelu Regent Beverly Wilshire. Bratranec mého tatínka, známý režisér Ivan Passer, který byl také na naší svatbě, pověřil svého syna, aby nás provedl Hollywoodem a dalšími zajímavými částmi Los Angeles.

I v následujících měsících a letech jsme s Janou poměrně dost cestovali, jak jen mi umožňovala má stále náročnější práce. Přemýšleli jsme také o dítěti. Můj tatínek velice toužil po vnukovi, který by byl ná-

sledovník rodu i mého podnikání. Já jsem byl zvyklý všechno plánovat, proto jsem si promyslel, kdy by Jana mohla otěhotnět. Řekl jsem ženě: „Čeká nás stěhování na Vinohrady. Bylo by fajn, aby tě to nezatěžovalo kolem porodu. Měli bychom ještě chvíli počkat.“ V létě 1994 jsme již věděli, že se do nového vysněného bytu budeme stěhovat v listopadu. Proto při naší dovolené na Maltě v roce 1994 jsme si řekli, že to můžeme začít zkoušet. Jenže jsem přitom zapomněl na jednu důležitou věc: Počít dítě není jako lusknout prsty. Řekli jsme si, že teď bychom chtěli, ale ono to nešlo. Čas běžel, měsíce, roky a stále nic... Jinak nám nic nechybělo. Alespoň po materiální stránce. Práce nebyla vždy jednoduchá, ale vše se stále hýbalo správným směrem, byť se všemi možnými potížemi, které k podnikání patří.

Měli jsme skvostný střešní byt o rozloze dvě stě dvacet metrů čtverečních s krásnou terasou o ploše sto čtyřicet metrů čtverečních. Na Sedlčansku ve středních Čechách jsme v letech 1993 až 1994 kompletně zrekonstruovali vesnickou chalupu, která měla mimo jiné šest ložnic, pokoj pro hosty, venkovní bazén s altánem a hřiště s umělým povrchem. Trávili jsme tam společně s dalšími pěti páry Janiny rodiny hodně víkendů a většinu léta. Jezdili tam také rodiče Jany, její bratr Petr Liebl s přítelkyní, sestra Janiny maminky s manželem a jejich dvě dcery Markéta a Simona se svými manžely.

Všichni muži s výjimkou tchána pro mne také pracovali. Vycházeli jsme mezi sebou navzájem velmi dobře a užili si spoustu legrace. Janina sestřenice Simona a její manžel Martin byli kdysi pankáči, pak však uvěřili v Boha a stali se křesťany. Byli členy Církve adventistů sedmého dne, o které jsem neměl valné mínění. Když jsem je však pozoroval, přišli mi jako zcela normální lidé. Všiml jsem si, že jsou velice zásadoví. Co mě však zaujalo – nepili vůbec alkohol.

Kromě nemovitostí jsem měl rád auta. Již na jaře roku 1992 jsem si pořídil své první pěkné auto v životě BMW 325i. Obchody se dařily, a tak již v prosinci 1992 jsem přisedlal na BMW 750iL. Byl to překrásný vůz s úžasnou výbavou. Trojku jsem přenechal svému kolegovi a spolumajiteli firmy Richardu Ouporovi, mému kamarádu již od základní školy. Další tři BMW 318i jsme pořídili pro další tři členy vedení firmy: Pavla Ryneše, Romana Oubrechtu a Janina strýce Vaška Brandejse, otce Simony a Markéty. Pro všechny to byla obrovská motivace, nicméně s odstupem

času jsem přestal považovat drahá auta za tu nejlepší pobídku pro své spolupracovníky. Jana měla hezký Opel Astra. Mou sedmičku mi však ukradli, poprvé se ještě téměř zázrakem podařilo auto opět najít, byť již s holandským číslem. Podruhé mi auto ukradli na jaře roku 1995 a již se nenašlo. Na začátku následujícího roku jsem si jel do Mnichova pro zcela nový vůz, opět BMW 750iL, jehož krásný interiér byl řešen u výrobce individuálně zcela podle mého přání. Nevšední modrá barva vozu příjemně ladila s vnitřním vybavením – kombinace světle béžové kůže sedaček, tmně modré kůže na stropě, palubní desce a části dveří a překrásně světlého dřeva. Vždy jsem rád nasedal do tohoto auta. Mělo omezenou rychlost na 250 kilometrů v hodině. Tento pětirychlostní automat uháněl dvou set padesátkou už na čtyřku. Mezi výbavu již tehdy patřil navigační systém GPS s televizí. Výhodou vozu bylo, že se bez originálního klíče prakticky nedal ukrást. Zloděj by jej sice mohl naložit na nákladák a odvézt, ale nemohl by s autem jezdit. Janě jsem v roce 1997 koupil výkonný 3.5l terénní vůz Mitsubishi Pajero. Majetek ani peníze pro mne však rozhodně nebyly tím nejdůležitějším.

To vše jsem bral jako jakýsi logický vedlejší produkt své práce. Byl jsem ochoten tvrdě pracovat, drtivou většinu peněz reinvestovat do své firmy a také nést podnikatelská rizika. Z nových hezkých věcí jsem sice měl radost, když jsem si je pořídil, ale nebyly pro mne modlou.

Na přelomu let 1995 a 1996 prošel náš vztah s Janou krizí.

Nevěnoval jsem se již téměř dva roky své ženě, jak bych měl. Práci jsem trávil příliš mnoho času. Jana si někoho našla, já jsem to zjistil, a tak jsme spolu měli co řešit. Oba jsme však velice chtěli manželství zachránit, a proto se to podařilo. Sám jsem měl také mnoho másla na hlavě, žena však o ničem nevěděla. V srpnu 1997 jsme odletěli na třítydenní dovolenou do USA. Většinu času jsme strávili v San Franciscu a cestováním po okolí. Navštívili jsme San Diego, Yosemite a Lake Tahoe. Tou dobou žili ve Spojených státech také Janina sestřenice Simona s manželem. Část dovolené jsme strávili společně, včetně nejhezčího týdne pobytu na havajském ostrově Maui.

Tento havajský drahokam jsme znali již z naší svatební cesty. Tehdy jsme bydleli na Oahu a na nádherný Maui jsme absolvovali jednodenní výlet. Let helikoptérou nad strmými vrcholky hor porostlých tropickou zelení, průlety hlubokými údolními, do nichž padalo nespočet vodopádů

leckdy z výšek několika set metrů, to byly nezapomenutelné zážitky! Tentokrát jsme si Maui mohli skutečně vychutnat. Bydleli jsme v krásném hotelovém komplexu rovnou u nádherné pláže na břehu Pacifiku. Kromě výhledu z apartmánu přímo na temně modrý Tichý oceán, který měl okolo osmadvaceti stupňů, jsme měli i překrásný výhled na další havajské ostrovy. Projeli jsme celý ostrov. Má podobnou rozlohu jako Praha. Výlet vrtulníkem jsme tentokrát nasměrovali na sousední ostrov Molokai. V jedné jeho části se nacházejí nejvyšší útesy na světě – vysoké přes šest set metrů – vystupující přímo a kolmo z moře.

Z Havaje a Kalifornie jsme se vrátili plni pohody a znovunabyté důvěry v náš vztah. V září jsem odletěl asi na týdenní služební cestu do Singapuru. Po návratu jsem oslavil své čtyřiatřicáté narozeniny a přibližně v té době se nám podařilo počít Maxička. Těhotenství Jany bylo pro nás oba překrásným obdobím. Žena zářila štěstím a pohodou.

Jana se mezitím začala probouzet. Spánkem si odpočinula a nabrala zpět část ztracených sil.

Podobně jako já byla i ona šťastná, že tento čas trávíme spolu. Povídali jsme si. Byli jsme plni očekávání, až budeme moci být s Maxičkem doma. Jana se mi svěřila, jak moc jí mrzí, že jsme si museli projít manželskou krizí. Omlouvala se mi za to, co se stalo. Říkala také, že při velké ztrátě krve po porodu jí napadlo, jestli se z toho vůbec dostane.

Cítil jsem k ní velikou lásku, kterou jsme si v této výjimečné a krásné situaci vzájemně také vyznali. Já jsem však kromě veliké radosti cítil i zahanbení. Nikdy jsem své ženě nedokázal přiznat, že jsem měl i jiné ženy. Vedlejším produktem nevěry je vždy také lhaní. Nestávalo se tak příliš často, ale občas měla Jana podezření. Já jsem však nevěru vždy zatloukl. Rozhodně jsem se nechystal tuto stránku svého života ženě odhalit! Měl jsem strach, že bych jí ublížil. A tak jsem ji nechal, aby se se svým svědomím vypořádala sama...

Schylovalo se k večeru. Lékař Janu zkontroloval, a jelikož bylo vše zcela v pořádku, mohla se přesunout na pokoj v oddělení šestinedělí. Rozloučil jsem se a slíbil, že druhý den dopoledne znovu přijedu. Chystal jsem se ještě navštívit své rodiče v Kolodějích a podělit se s nimi o radost, kterou jsem prožíval.

Tchán Vlastík slaví sedmdesátiny. Vlevo Jana, vpravo její maminka Jitka

Dva měsíce před narozením Maxička slavila Jana své dvacáté páté narozeniny v našem vinohradském bytě.

V tuto dobu (1979–1983) jsem ještě snil o kariéře profesionálního fotbalisty (stojící druhý zleva).

David Kůstka, s nímž se mi dařilo obchodování se šampaňským

Bylo mi osmnáct a tato fotografie napovídá, že pro kariéru profesionálního fotbalisty jsem byl ochoten „učinit“ opravdu hodně.

*Maxička jsem se rozhodl
přivítat v dobré kondici.*

*Moje první návštěva USA v roce 1991
s firmou pana Skaly. Slavný
Golden Gate Bridge v San Francisku*

Vodní park v italském Lignano jsem si oblíbil.

Jana už povyrostla, ale naše společné zájmy se stále ještě trochu rozcházejí.

Z Jany a její sestřenice Markéty se stávají téměř slečny.

Jana a Markéta tak, jak jsem je vídával ve snack baru.

*Na našem prvním společném
silvestru jsme to s Janou
pořádně rozjeli.*

Před odjezdem k obřadu na Staroměstskou radnici

Janě se dostalo více pozornosti než orloji.

Už není cesty zpět.

Při svatební polévce jsme se dost pobavili.

Líbánky jsme si užívali na Havaji. Právě se chystáme obletět ostrov Maui.

*V létě roku 1997 jsme prožili krásnou dovolenou v Kalifornii a na Havaji.
Vlevo Janina sestřenice Simona s manželem Martinem*

40)

Na Havaji je havaj.

Na návštěvě proslulé ZOO v San Diegu

Moje oblíbená popelnice vedle svých kámošek

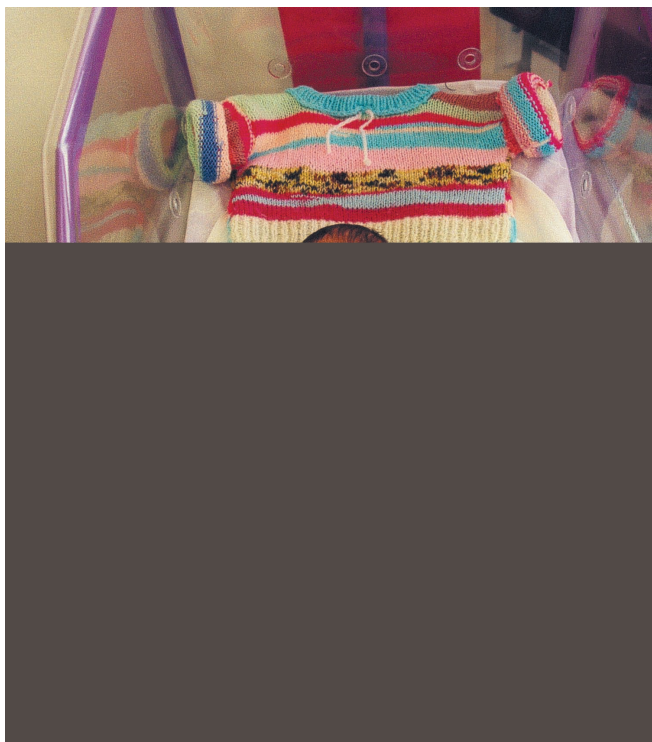

Rodinné foto ze Sedlčanska

Jana se svou maminkou a bratrem Petrem

Narodil se Maxiček.

Fotografie Jany z roku 1997

KAPITOLA ČTVRTÁ

Náš poklad

Cestou do Koloděj jsem zavolal Petra Fantu, aby mne informoval, jak dopadl den ve firmě. Potvrdil mi, že smlouvy se společnostmi 3M a General Electric byly podepsány. Měl jsem radost, jak nádherný to byl den na všech frontách a pochválil jsem Petra za dobře odvedenou práci.

V Kolodějích jsme si sedli ještě ven do zahrady. Byl teplý květnový večer, kdy je vidět nejméně do devíti hodin. Rodiče, bratr Zbyněk se svou ženou - všichni byli zvědaví, jak vše probíhalo. Táta mi řekl: „Jestlipak víš, že přesně 29. května zemřel v roce 1945 tvůj dědeček?“

„Ne, to jsem nevěděl,“ přiznal jsem. A tak jsme si potom povídali o rodinné historii...

Dědeček Maxmilián Passer vyrůstal na mstětickém statku na východním okraji Prahy. Velkostatek založil můj praděd, skvěle prosperoval a byl vzorem pro široké okolí. Za pradědečkem přijížděli lidé dokonce až ze zahraničí, aby se s nimi rozdělil o poznatky při pěstování chřestu a systému napájení hospodářských zvířat. Do pozemkové reformy patřil předkům také nedaleký zámek v Jirnech. Dědeček byl prvorozený syn, ale nebyl ustanoven jako dědic velkostatku. Jeho otec si přál, aby se z něj stal právník. Během první světové války děda narukoval do rakousko-uherské armády jako důstojník. Celou válkou prošel na koni a se šavlí v ruce. Byl výborný jezdec a skvěle šermoval. Přesto snad pouze zázrakem neutrpěl žádné vážné zranění. Po válce skutečně vystudoval práva. V období solidní prosperity mezi světovými válkami vykonával s velkým úspěchem vlastní advokátní praxi. Rodině se vedlo dobře. Měla pronajaté celé patro činžovního domu na pražském Smíchově, kde

měli rodiče a čtyři děti velký byt a dědečkovu právní kancelář. Děda měl před začátkem druhé světové války dobré styky.

Mezi jeho klienty patřily i německé firmy. Tak věděl, že nacistické Německo začíná být vážným nebezpečím. Prozíravě proto před vypuknutím války koupil domek ve středočeské vesnici Nepřejov, kde končila silnice. Domek, který přestavěl pro potřeby rodiny, byl posledním stavením na konci vsi. Dědův odhad byl znamenitý. Němci přišli do vesnice během války pouze několikrát, a tak babička se čtyřmi dětmi mohla přečkat válečná léta relativně v poklidu.

Dědeček byl však velice aktivní v odboji, hrál vysokou hru. Po otci byl poloviční žid. Věnoval velké úsilí a úspěšně použil vlivu, který měl díky svým stykům, aby židé ze smíšených rodin nemuseli do koncentráků. Čistě židovské obyvatelstvo nemělo u zfanatizovaných Němců žádnou šanci. Skutečnost, že židé ze smíšených rodin nebyli v Čechách a na Moravě deportováni do koncentračních táborů, nepochybně zachránilo život tisícům lidí. Během války byl dědeček několikrát předvolán na gestapo. Gestapáci správně tušili, že je děda aktivní v odboji, ale nevěděli jak a nemohli mu nic dokázat.

Jednou v roce 1944 narazil dědeček na uprchlíka z tábora nucených prací v Německu. Postaral se o něj a muž mu z vděčnosti popsal výstavbu přísně tajné podzemní továrny na výrobu moderních raket V₂, které představovaly obrovské nebezpečí pro spojenecká vojska i civilní obyvatelstvo Velké Británie. Hned na to se proto dědeček vypravil do Berlína v přestrojení důstojníka německé armády. Zde se sešel se svým dlouholetým známým, bývalým důstojníkem rakousko-uherské armády a nyní vyšším důstojníkem wehrmachtu, kterého opil, aby z něho vyzvěděl bližší informace o místě tajné továrny v Penemünde. Tento odvážný a riskantní záměr se podařil, dědeček se dozvěděl, co potřeboval. Po cestě dalších tajných spojek se mu vzápětí podařilo zprávu předat Britům. Ti měli tak tuto informaci nezávisle potvrzenou z více zdrojů. Pohotovými vybombardováním nacistické továrny podstatně zpozdili vývoj této ničivé zbraně a spojenci v mezičase získali rozhodující převahu.

Mému tátovi bylo tehdy čtrnáct let. Byl nejstarší ze sourozenců. Dědeček se mu svěřoval s některými důležitými informacemi. Řekl mu například o neuvěřitelných zverstvech, kterých se Němci dopouštějí na lidech v koncentračních táborech: „Neexistuje horší zvěř, než jsou němečtí fašisti.“ V listopadu roku 1944 si dědečka znovu předvolali na

gestapo. Stále však netušili, co doopravdy dělá. Kdyby znali skutečnost, poprava by ho bezpochyby neminula. I přesto, že Němci neměli proti dědovi žádné důkazy, byl zatčen a internován v koncentračním táboře v Terezíně. Ani tam neztratil odvalu. Když ho jeden mladý nacistický dozorce chtěl bít, obořil se na něho: „Ty cucáku, já jsem prošel jako důstojník rakouské armády celou první válkou na koni a v boji, a ty teď na mne tady budeš vztahovat ruce?!“ Od bití měl sice pokoj, ale pobyt v nelidském koncentráku si přesto vybral svou daň. Podobně jako jiní vězni byl i dědeček zcela vyhladověn. Na konci války, když bylo již o porážce Německa rozhodnuto, se nacisté zachovali zrůdně způsobem jim vlastním. Přidali vězňům do jídla bakterie mozkového tyfu. Dědeček se vrátil z lágru domů v zuboženém stavu, navíc se smrtelnou chorobou. Zemřel 29. května 1945 ve věku padesáti let.

Babička zůstala sama se čtyřmi dětmi. Nejstaršímu, mému otci, bylo čtrnáct, nejmladšímu bylo osm roků. Tak musel tatínek místo plánovaných studií pomáhat babičce uživit rodinu. Jakoby snad všeho bylo málo - jednoho dne přišly do rodinného bytu na Smíchově takzvané revoluční gardy, které zcela jednoduše byt vyrabovaly. Šlo o samozvance toho nejhoršího zrna. Často jimi byli kolaboranti a zrádci, kteří za války Němcům udávali lidi aktivní v protifašistickém odboji. Měli tak na svědomí jejich pronásledování, věznění a smrt. Přinášeli zkažu jejich rodinám. Po únoru 1948 se z těchto profašistických kolaborantů nezřídka stávali vlivní komunisté a ochotní přísluhovači dalšího nesvobodného režimu.

Táta se celý život těšil, že totalitní režim padne. Uvědomoval si, jak člověk s podnikatelským duchem promrhává život v době komunistické zvůle. Pak přišel rok 1968 a jakási naděje na změnu poměrů. Ty se však rozplynuly se vstupem „osvobozeneckých“ nepřátelských vojsk. Byli jsme tehdy na konci léta roku 1968 na rodinné dovolené v Jugoslávii. Při zpáteční cestě jsme se stavili ve Vídni. Táta byl rozhodnut, že tam zůstaneme a posléze odejdeme za Atlantik. Maminka se však chtěla vrátit. Nedokázala opustit své rodiče, kteří se živil drobným zemědělstvím na Českomoravské vrchovině. Také oni dobře věděli, co to je být okraden komunisty... Táta miloval svou rodinu, a proto se tenkrát ve Vídni podřídil. Tímto rozhodnutím se odsoudil prožít neaktivnější léta života v zemi „diktatury proletariátu“. Maminku později mrzelo, že na něho tehdy tak naléhala. Také pochopila, jak ubíjející je nesvoboda a jak zrůdné lidské

vlastnosti s sebou přináší. Následky jsou dokonce ještě horší – tyto nestvůrné vlastnosti zcela vyplují na povrch až později. A to právě v době, kdy se po několika generacích žijících v době zvrácené ideologie a zvráceného systému výchovy budoucích pokolení dostaví kýžená a očekávaná svoboda.

Měl jsem velkou radost, když jsem viděl své rodiče opravdu šťastné. Tatínek byl doslova blažený. Narodil se mu první vnuk a nesl jeho jméno. Svůj podnikatelský duch stačil po pádu železné opony ihned uplatnit, byť již překonal věk pro odchod do důchodu. Projekt BB Centrum by bez něho nemohl vzniknout. On byl tím, kdo objevil pozemky, které také nakonec dokázal koupit. První krásný dům z dílny architekta Jana Aulíka se právě dokončoval. Jeho nesporný komerční úspěch byl zajištěn pronájmou vedoucím světovým společností.

Setmělo se a já odjížděl domů na Vinohrady, abych si po dlouhém dnu odpočinul...

Následující den, byla překrásná sobota, jsem ráno volal ženě do porodnice. Byla v pořádku a velice šťastná. Maxička už měla u sebe na pokoji a zkoušela jej za pomoci sestřičky nakojit.

Rychle jsem se oblékl a spěchal jsem za nimi do nemocnice. Když jsem přejížděl Vltavu po Jiráskově mostě, tekly mi slzy radostí. V té chvíli jsem byl ten nejšťastnější chlap na celém světě.

Slunce zářilo na krásně modré obloze bez jediného mráčku. Sluneční paprsky ozařovaly skvosty pražské architektury. Karlův most a nad ním se tyčící Pražský hrad působily ještě impozantněji než jindy. Nebyl téměř žádný provoz, a tak jsem byl za čtvrt hodinky v Motole. Maxiček spinkal v hezké nemocniční postýlce. Porodnice i oddělení pro novorozence v nedávno otevřené motolské nemocnici působily velice příjemným a čistým dojmem. Byl jsem rád, že Jana rodila právě zde. Maxička jsem si vzal do náručí a potichu jsem na něho mluvil. Tak jsme to s Janou dělávali již během těhotenství, aby bylo miminko zvyklé na naše hlasy. A Maxiček se zrovna v ten okamžik hezky usmál...

Protože se náš chlapeček narodil o pět týdnů dříve, musela s ním žena zůstat v porodnici asi týden. V pondělí 1. června jsme si ve firmě symbolicky připili skleničkou šampaňského. Janu s Maxičkem jsem navštěvoval, jak jen to šlo. Náš chlapeček měl jako předčasně narozené

děťátko vyšší hodnoty bilirubinu. Proto byl v noci osvětčován speciálním modrým světlem, aby kojenecká žloutenka dříve ustoupila. Když jsme si Maxička v sobotu 6. června mohli přivést domů, nebyla tato hodnota ještě zcela v normálu, ale už se mu hodně blížila. Byli jsme šťastní, že jsme náš poklad už mohli mít doma. Já jsem mezitím, co Jana byla v nemocnici, dovybavil domácnost vším potřebným, co nám ještě scházelo. Další úterý jsme se vraceli do Motola na kontrolu hodnoty bilirubinu. K našemu nemilému překvapení jeho hodnota však opět stoupla. Doma jsme podle instrukce lékařů dali postýlku k oknu, neboť sluneční svit pomáhá snižovat úroveň bilirubinu v krvi. Přesto to nepřineslo kýžený účinek. Jana tedy znovu zůstala na několik dní s Maxičkem v Motole. Lékaři přišli s myšlenkou odstavit jej od kojení, jestli vše není způsobeno mateřským mlékem. Ukázalo se, že v tom příčina není. Maxiček byl šikovné miminko. Jana se obávala, aby po té, co pil z lahvičky, se chtěl vrátit ke kojení. On se však vrátil s takovou chutí, až nás to dojalo.

V pátek 12. června jsme si Maxička znovu vezli domů. Byly mu dva týdny a bylo úžasné sledovat, jak se naše miminko mění a přibývá na váze. S mnoha přáteli jsem se ochotně podělil o radost, kterou jsem prožíval. Naše bydlení vypadalo najednou úplně jinak. Vše se točilo kolem nového človíčka. Rád jsem ho s Janou koupal i přebaloval. Pouze k jídlu jsem mu neměl co nabídnout. Maxiček hezky spinkal a pouze dvakrát až třikrát za noc se budil na krmení. Další kontrola v nemocnici nás čekala v pondělí 22. června. Hodnota bilirubinu byla opět vyšší a lékaři nás přesvědčili, že se to musí vyřešit, a proto je hospitalizace nezbytná. Tentokrát však už Jana nemohla být na novorozeneckém oddělení. Náš chlapeček už nebyl novorozenec, a tak se stěhovali na dětskou kliniku, kde prostředí starší budovy nemocnice již zdaleka nebylo tak pěkné. Maxiček ležel v postýlce osvětlován modrým světlem ve dne i v noci. Měl navíc vždy roušku přes oči, aby nedošlo k jejich poškození. Byl už více než třítýdenní miminko, více vnímal, bylo vidět, že se mu rouška nelíbí.

Byl šťastný, když se mohl chovat v náručí a velice nešťastný v okamžiku, kdy putoval znovu do nepříjemné postýlky s nepřirozeným světlem a ještě navrch dostal přes oči roušku, kterou se již snažil si ručičkami sundat. Viděl jsem, že ženu to psychicky začíná stresovat. Snažil jsem se ji povzbuzovat: „Neboj se, Jani, těch pár dní to musíme vydržet. Pak si chlapečka odvezeme domů a tady na to zapomeneme.“ Maxičkovy maličké ručičky byly kvůli častým kontrolám krve na vrchní straně již

dost rozpíchány. Brouček však hezky papal a plakal minimálně. Každý den jsem se snažil přijet nejméně na jednu návštěvu a potěšit své nejbližší. Tak šel den za dnem, každý z nich ve znamení čekání. Po více jak týdnu se hodnoty bilirubinu naštěstí začaly opět snižovat a svítla naděje, že si je budu moci opět odvézt domů.

Na čtvrtek 2. července bylo naplánováno slavnostní otevření první etapy našeho projektu BB Centrum.

Byla to velká událost. Dokázali jsme všem skeptikům, že téměř bezvýznamná česká, původně malá firma může úspěšně konkurovat na trhu prvotřídních kancelářských prostor. Tento trh byl do té doby výhradní doménou zahraničních společností. Jana moc toužila být alespoň chvíli u toho. Ale nedalo se nic dělat. Mnohem důležitější bylo, aby Maxíček byl v pořádku a mohli jsme s ním být konečně doma.

KAPITOLA PÁTÁ

Slavnostní otevření

Ve čtvrtek 2. července 1998 jsem opět navštívil v nemocnici Janu s Maxíčkem a hned potom jsem odjel připravit se na slavnostní večer, kde jsem měl mít úvodní uvítací projev. Očekávalo se kolem dvou set hostů.

Utříbil jsem si myšlenky, ujasnil si, co večer řeknu a komu poděkuji. A ještě mi zbýval čas trochu zavzpomínat, co předcházelo mému rozhodnutí začít podnikat. A nejen tomu. Je vždy zajímavé zamyslet se, jak se život odvíjel, než se člověk dostal do určité životní situace. Obvykle se zabývám přítomností a budoucností, ale z minulosti lze načerpat řadu cenných poučení. Uvědomil jsem si i rozhodující milníky svého života.

Narodil jsem se 29. září 1963 v Jihlavě, i když v mém rodné městě jsme nikdy nebydleli. Maminka tam však studovala. Proto mi byla Jihlava vždycky sympatická a jejímu hokejovému týmu jsem jako kluk fandil. Jirka Holík byl mým nejoblíbenějším českým hokejistou.

Můj první rozhodující životní okamžik se odehrál ještě dříve, než jsem se narodil. Maminka tou dobou dálkově studovala vysokou školu, a tak neplánované těhotenství přišlo v nesprávnou chvíli. Tatínek s interupcí nesouhlasil, ale maminka se přesto vypravila do Brna na zákrok. Doktor ji však tenkrát vyhodil se slovy: „Vy jste zdravá ženská, tak se mi klidte odsud!“ A o mém narození bylo rozhodnuto! Maminku pak tento moment často v životě trápil...

Když mi byl rok a půl, vylezl jsem na strejdovu špatně postavenou motorku a převrhl jsem ji na sebe. Díky Bohu tak, že se mi vůbec nic nestalo. Řídítka, nožní stoupačka a sklon terénu nedovolily, aby mne motorka zavalila úplně.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.